

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka a soudců Lenky Kaniové a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. J.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem náměstí Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2023, č.j. OAM-673/ZA-ZA11-D02-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 09. 2023, č.j. 13 Az 20/2023 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 22. 5. 2023 žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2023, č. j. OAM-673/ZA-ZA11-D02-2023, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), že řízení se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje, a že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. L 180/31 ze dne 29. 6. 2013; dále jen „nařízení Dublin III“), Polská republika.

[2] Žalobce je občanem Republiky Uzbekistán. V okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice byl držitelem polského povolení k pobytu platného do dne 25. 4. 2025. Žalobce byl nicméně z Polské republiky vyhoštěn, a to do dne 11. 4. 2026 z důvodu trestného činu převaděčství. V zemi původu měl být nucen k účasti na konfliktu, který zde probíhá, což je zároveň důvodem, proč žádá o mezinárodní ochranu. Dne 29. 5. 2023 požádal žalovaný Polskou republiku o převzetí žalobce s tím, že podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III určil Polskou republiku jako odpovědný stát pro posouzení

žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Polská republika uznala svou příslušnost v odpovědi ze dne 14. 6. 2023.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl. Dospěl k závěru, že v daném případě je příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Polská republika. Zároveň se ztotožnil s hodnocením žalovaného ohledně azylového systému v Polské republice. V Polské republice žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Odkázal rovněž na usnesení NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 7 Azs 39/2019 - 39, podle kterého nejsou dány systémové nedostatky azylového systému Polské republiky, které by zavdávaly příčiny k neprovádění předpisů společného unijního azylového rámce.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to s jednou kasační námitkou. Stěžovatel je toho názoru, že správní orgán nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen s. ř.). Městský soud pak pochybil, když tuto nezákonnost nereflektoval ve svém rozsudku a podanou žalobu zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost **je přípustná** a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[6] Ve věci stěžovatele však žádná z těchto podmínek není splněna. Kasační stížnost **je proto nepřijatelná**.

[7] Pokud stěžovatel namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným či městským soudem, pak nezbyvá než odkázat na konstantní judikaturu kasačního soudu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, či ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17. Ve vztahu ke shromážděným podkladům pak rovněž na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, podle kterého musí být podklady (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné.

pokračování

Všechny podklady použité žalovaným tyto požadavky splňují a na jejich základě byl skutkový stav zjištěn dostatečně pro posouzení věci ve smyslu citované judikatury.

[8] Otázkou přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Polské republiky s ohledem na tvrzenou nedůvěru stěžovatele vůči azylovému systému Polské republiky se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, a to kupříkladu v rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016 - 24, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Azs 217/2016 - 40, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Azs 276/2016 - 17, či ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 Azs 136/2016 - 31. Neshledal přitom systematické nedostatky azylového systému Polské republiky, které by znemožňovaly přemístění žadatelů do tohoto členského státu. Stěžovatel žádné nové relevantní argumenty, nad rámec povšechného odkazu v délce jedné věty, pro přehodnocení těchto závěrů nenabízí.

[9] V řízení proto nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. NSS rovněž neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se neodchýlil od judikatury; ani se nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS či usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto mu NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2024

Michal Bobek
předseda senátu